เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

ฝืนเพื่อความดี

รถโดยสารทุกวันนี้ตามความรู้สึกของเราคิดว่าจะขาดทุนนะ เพราะรถส่วนตัวมีมากขึ้นทุกวัน ๆ ใครก็ไปรถส่วนตัว ๆ รถโดยสารก็ลดจำนวนโดยลำดับ เราดูรถโดยสารรู้สึกจะค่อนข้างขาดทุน ไปสายไหน ๆ ก็พอ ๆ กัน คือรถโดยสารไม่ค่อยมีคน เต็มถนนมีแต่รถส่วนบุคคล ๆ รถส่วนบุคคลมีมาก รถโดยสารคนขึ้นน้อย แต่ที่ขึ้นไม่มีลดหย่อน นับวันทวีรุนแรงนี้คือลูกศิษย์หลวงตาบัวขึ้นหมอนขึ้นเสื่อ ปีนขึ้นแล้วไม่ยอมลง พวกจะได้กำไรพวกทำเสื่อทำหมอน ทำมาเท่าไรไม่พอ พวกนี้พวกได้กำไร ไปไหนเราดูไปทุกอย่างนะ ดูซอกแซกซิกแซ็ก คิดก็แบบเดียวกัน เป็นธรรมชาติอันหนึ่งของจิตเอง สิ่งที่จะตั้งใจคิดตั้งใจอ่านนั้นมีน้อยมาก แต่สิ่งที่เป็นหลักธรรมชาติมีประจำ ไปไหนอดคิดไม่ได้ละ แพล็บ ๆ เรื่องรับกัน ๆ จะคิดจะอ่านไตร่ตรองไปเรื่อย ๆ บวกลบไปในตัว ๆ เทียบเรื่องบวกเรื่องลบไปในตัว

อย่างที่พูดเรื่องรถโดยสารกับรถส่วนบุคคล เต็มถนนรถส่วนบุคคล รถโดยสารนาน ๆ จะเจอที ๆ เพราะไม่ค่อยมีคนขึ้น เวลาเจอนี้มองขึ้นไปบนรถไม่ค่อยมีคนโดยสาร แม้จะเป็นทางไกลก็ตามนะเราดู มันมีระยะทางต่างกัน ทางใกล้ทางไกล เช่นอย่างอุดร-กรุงเทพ ไกล อุดร-อุบล สายอุดร-เชียงใหม่ อย่างนี้มีอยู่ทั่ว ๆ ไป สายไกล ๆ เราก็ดู อันนี้จะพอมีคนบ้าง เพราะเป็นสายประจำ ระยะทางไกลเขาก็ไม่ขึ้นรถส่วนตัวขึ้นรถโดยสารดีกว่า รถโดยสารจะพอมีรายได้บ้างนะ ถ้าธรรมดาไปจังหวัดนี้จังหวัดนั้นสู้รถส่วนบุคคลไม่ได้

เรื่องธรรมต้องเป็นเรื่องฝืนมากทีเดียว ขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบไว้ว่า เรื่องธรรมเป็นเรื่องฝืนมาก เรื่องกิเลสเราอยากว่าไม่ค่อยได้ฝืนกัน เรื่องกิเลสแล้วไม่ฝืนอย่างนี้เหมาะกว่า คือกิเลสไม่ฝืน ราบรื่นไปเลย เพราะอันนี้ลงทางต่ำ เหมือนน้ำไหลลงเร็ว แต่ไหลขึ้นต้องทดต้องดันกันขึ้น จนมันได้จังหวะของมันมีเครื่องทดเครื่องดันแล้วมันก็หมุนของมันไปเอง อย่างนั้นนะ ธรรมเวลามีหลักมีเกณฑ์เข้าไปแล้วก็เป็นหลักธรรมชาติผลักดันกันไปเอง เครื่องประกอบพอดีทุกสิ่งทุกอย่างในหัวใจ มันจะหมุนไปทางด้านธรรมะเรื่อย ๆ ระยะหนึ่งก็แบ่งส่วน ๆ

แรก ๆ กิเลสนี้เรียกว่าต้องฝืนด้วยกัน ไม่ฝืนไม่ได้เพราะอันนี้ราบรื่นมาก เป็นหลักวิชากล่อมโลกอย่างแบบเป็นพื้นฐานมาดั้งเดิม ออกหน้ามาดั้งเดิม ไหลรื่นไปเลยมาดั้งเดิม ส่วนธรรมเบื้องต้นเรียกว่าติดเครื่องนี้ ติดเครื่องมักจะดับ ติดเครื่องดับเรื่อย

ๆ ไม่ค่อยจะติดเครื่องติดต่อกันไป ติดเครื่องมักดับ กิเลสนั่นแหละมาดับเครื่อง ไม่ใช่อะไรดับเครื่องนะ เรื่องธรรมเป็นอย่างนั้นในเบื้องต้น ต้องฝืนกันหนัก มีผู้เตือนแล้วนี้ มันก็พอเป็นคติเครื่องเตือนใจว่าธรรมต้องฝืนทีแรก ต้องบืน แน่ะ มีผู้แนะพอรู้ช่องทาง อ๋อ มันถึงระยะฝืนระยะบืน ระลึกได้มันก็บืน เป็นกำลังใจ แต่ไม่มีใครบอกเลยนี้ ไม่ทราบว่าจะฝืนจะบืนอะไร เห็นแต่วิ่งตามกิเลสโดยถ่ายเดียว เหมาะตลอดไปเลย สัตว์โลกจึงไหลลงทางต่ำ ไหลตลอด ๆ มา ไหลขึ้นทางสูงมีน้อย

เราจะเห็นได้เวลาปฏิบัติธรรม ในขั้นวางรากวางฐานต้องฝืนกัน ๆ ไม่ว่าจะวิธีการใดการสร้างความดี มักจะฝืนตลอด ๆ มันหากเป็นอยู่ภายในจิตใครก็รู้เอง ครั้นเวลาทำไปทางก็ค่อยเบิกกว้างนะทางธรรมก็ค่อยเบิกกว้างออก ค่อยราบรื่น ๆ ไป เช่นเดียวกับทางกิเลสที่สัตว์โลกทั้งหลายไหลลงจนราบรื่น อันนี้ทางธรรมะก็เหมือนกัน ราบรื่น ๆ ไปต่อไปก็ไหลเลยอีก แน่ะเห็นไหมล่ะ บทเวลาธรรมะไหลเลยนี้ไม่ได้เหมือนกิเลสไหลนะ ตอนนี้ตอนที่เห็นได้ชัด คือกิเลสมันไหลของมันไปเรื่อย ๆ หมุนของมันไปเรื่อย จะหมุนติ้ว ๆ เสียจริง ๆ ก็ไม่ค่อยปรากฏ แต่เรื่องธรรมเวลาถึงขั้นที่หมุน หมุนติ้ว ๆ ที่จะหลุดที่จะพ้นรุนแรงมาก เป็นคลื่นอันใหญ่หลวง นี่เห็นกันชัดเจน

ถึงขั้นของธรรมที่จะหมุนเพื่อออกแล้วเหมือนว่าอะไรมาผ่านไม่ได้เลย ขาดสะบั้น นั่นละอำนาจของธรรมจากการฝืนทีแรก ฝืนศึกษาอบรมไป ตะเกียกตะกายไปล้มลุกคลุกคลานไป เหมือนเด็กฝึกหัดนั่งนั่นแหละ ฝึกไปฝึกมาก็ตั้งไข่ได้ ลุกได้แล้วคลานได้ไปเรื่อย ต่อไปวิ่งแจ้นเลย มันแข็งแรงขึ้นเรื่อย ฝึกเรื่อยคล่องแคล่วตัวไปเรื่อย การฝึกจิตก็เหมือนกัน ท่านแสดงไว้ในตำรับตำรา ท่านหาหลบหาซ่อนอยู่ในที่ที่จะไม่ถูกรบกวน การรบกวนก็มีหลายประเภท การรบกวนนี้เป็นส่วนบุญส่วนกุศลฝ่ายดีของผู้มาเกี่ยวข้อง แต่กุศลอันรุนแรงที่จะหลุดพ้นจากทุกข์เป็นเรื่องของท่าน ทีนี้เวลากุศลส่วนต่ำนี้เข้าไปเกี่ยวข้อง เหมือนหนึ่งว่าเป็นมารกวนกัน มันเป็นอยู่ในนั้นนะ คือกุศลส่วนหยาบเลยกลายเป็นมารของกุศลส่วนละเอียดที่จะหลุดพ้นไปเสีย

นี่เอาความจริงมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง จิตเวลาถึงขั้นหมุนเพื่อความพ้นทุกข์แล้วนี้ เรียกว่าผาดโผนโจนทะยานมากทีเดียว เกินกิเลสที่มันเคยฝังหัวใจมานาน มันรุนแรงขนาดไหนมันยังไง ๆ มันก็เป็นวรรคเป็นตอน แต่ส่วนกำลังของจิตกำลังของธรรมที่รวมเป็นกำลังอันเดียวกันแล้วนี้ หมุนพุ่งตลอดเลย จะให้พ้นเสียอย่างเดียว เรียกว่าค้างที่ไหนไม่ได้ อะไรมาผ่านไม่ได้ขาดสะบั้นเลย นี่กำลังของธรรมเวลาได้ออกเต็มเหนี่ยวแล้วรุนแรงมาก เราอยากจะพูดเต็มปากเลยว่ารุนแรงกว่ากิเลส ในตอนที่จะหลุดจะพ้นนี้รุนแรงมาก กิเลสมันหมุนของมันเรื่อย ๆ ถึงจะมีบ้างก็เป็นพัก รุนแรงก็เป็นคลื่นเป็นอะไรเป็นระยะ ๆ เช่น โกรธแค้นเขาจะตามฆ่าเขา มันก็เกิดขึ้นเป็นระยะ เวลามันสงบ

ของมันก็สงบได้ ส่วนธรรมที่หนุนเพื่อความพ้นทุกข์จากกองกำลังของเราคือความเพียรที่เคยหนุนกันมา ๆ จนกระทั่งได้จังหวะที่จะออกแล้ว ทีนี้ไม่มีคำว่าถอยเลย หมุนตลอด ๆ เลย เร่งตลอด คล่องตลอด ทุกอย่างเป็นไปพร้อมกันหมดที่จะพาให้ราบรื่นหลุดพ้นอย่างง่ายดาย เหมือนว่ามาพร้อมกัน ๆ

วาสนาบารมีมารวมอยู่จุดนี้หมดนะ ที่เราสร้างมามากน้อยยังรวมตัวไม่ได้ ความพากเพียรนี้เป็นสายทางหรือเป็นที่รวม เหมือนกับแม่น้ำสายต่าง ๆ ไหลรวมลงสู่ทำนบใหญ่ เมื่อลงสู่ทำนบใหญ่แล้ว ออกที่ไหนก็ไหลลง ๆ เลย เมื่อมีทำนบกั้นไว้แล้วมาที่ไหนก็มาค้างอยู่ที่ทำนบมองเห็นเป็นฟ้าไปหมด มันขาวเปรี๊ยะไปหมดในทำนบ นี้อำนาจแห่งบุญแห่งกุศลที่เราสร้างมามากน้อย มันเหมือนกับน้ำที่ไหลมาจากสายต่าง ๆ เข้าสู่ทำนบ ทำนบของเรายังไม่ดียังไม่พอ ไหลมาก็อยู่นั้นแหละมันไม่เด่น ส่วนมากจะรวมลงในจิตตภาวนานะ นี่ละทำนบใหญ่ รวมแห่งมหากุศลของเราที่สร้างมามากต่อมาก จนกลายเป็นมหากุศลไหลลงสู่ทำนบใหญ่คือจิตตภาวนา เมื่อถึงขั้นแล้วมันหากเป็นในจิตนั่นแหละ มันจะอยู่ไม่ได้ของมัน หากหมุนตัวอยู่นั่นที่จะให้สนใจเข้า ๆ ด้านภาวนา

พอจับจุดได้ทีนี้ก็เอาละพุ่ง ๆ จากนี้ไปก็อย่างที่ว่านะ พุ่งเลย แม่น้ำสายต่าง ๆ ไหลตามกันไปเลย แม่น้ำคือบารมีของเราที่สร้างมามากน้อยไม่ได้หายไปไหน ถึงจะไม่ปรากฏตัวก็ฝังอยู่ภายในจิต อยู่ในนั้น ภาษาของโลกเรียกว่าฟักตัวก็ถูก เหมือนโรคมันฟักตัว แต่ธรรมไม่ใช่โรคภัยอะไรจึงไม่เรียกว่าฟักตัว คือบ่มอินทรีย์อยู่ในนั้นเลย พอถึงขั้นก้าวเดินแล้วเครื่องคล่องแล้วที่นี่ สมาธิจิตใจรวมตัวเข้าไป มหากุศลรวมเข้าเปิดปัญญาออกเป็นทางก้าวเดิน ไหลเข้าสู่มหาสมุทรละที่นี่ จากทำนบใหญ่ไหลเข้าสู่มหาสมุทร คือมหาวิมุตติมหานิพพานนั่นแหละ ไหลลง ๆ ตอนนี้ที่ว่ารุนแรง น้ำในสระใหญ่หรือทำนบใหญ่ของเราไหลลงสู่มหาสมุทร รวมตัวเข้ามากแล้วเป็นทำนบใหญ่ปัญญาออกก้าวเดินนี้เป็นทำนบใหญ่แล้วนะ ทีนี้ก็พุ่ง ๆ พุ่งลงมหาสมุทรละที่นี่

นี่ละที่ว่าพลังของธรรมรุนแรง รุนแรงอยู่ที่ใจ หนุนที่ใจ อำนาจของอรรถของธรรมที่เราสร้างมามากน้อยนี้ไหลเข้าสู่ใจ หนุนใจ ๆ สุดท้ายมีแต่จะไปท่าเดียว เวล่ำเวลานั้นประหนึ่งว่านิพพานอยู่ชั่วเอื้อม ๆ เข้าไป เรื่องความทุกข์ภัยทั้งหลายอันเป็นโทษของกิเลสเหมือนกับว่าแห่ตามมา ที่จะมาประหัตประหารเรา ทีนี้ทางก้าวเดินเพื่อพ้นจากมหาภัยนี้ก็พระนิพพานอยู่ชั่วเอื้อม ๆ นั่นละมันหมุน มันไปด้วยกันทั้งสอง ความเห็นโทษแห่งการเกิดตายกี่กัปกี่กัลป์มานี้มันก็รวมอยู่กับว่ามหาภัย ความเห็นคุณก็เป็นมหาคุณ เหมือนว่านิพพานอยู่ชั่วเอื้อม นี่ละที่ว่าธรรมท่านผาดโผน

ถึงกาลเวลาแล้วธรรมรู้สึกผาดโผนเด่นชัดมาก ยิ่งกว่ากิเลสที่เคยฝังจมมาเป็นเวลานาน เวลามันสร้างฟืนสร้างไฟขึ้นมามันเป็นจังหวะ ๆ มีระงับดับลงได้เป็นกาลเป็นเวลา เช่นโกรธเช่นแค้นให้เขาที่จะติดตามฆ่าเขา หรือผูกโกรธผูกแค้นให้ผู้ใดก็ตาม นี้ขึ้นเป็นจังหวะ ๆ แล้วมีเวลาสงบระงับลงไป แต่ส่วนกระแสของธรรมที่จะลบล้างหรือข้ามสิ่งเหล่านี้ไปเสียนี้ นับวันรุนแรงเรื่อย ๆ

นี่เราพูดถึงเรื่องการบำเพ็ญธรรม จะยุ่งยากลำบากขนาดไหนคือเราฝืนเพื่อออก เราอย่าถือว่าความยุ่งยากวุ่นวายในการที่จะสร้างความดีนี้ว่าเป็นภัยต่อเรา คือเป็นคุณของเราที่จะหนุนเราออกโดยถ่ายเดียว ความยุ่งยากความฝ่าฝืนประเภทนี้ คือความฝ่าฝืนที่จะนำเราให้หลุดพ้นไปโดยลำดับ ความยุ่งยากปากหมองวิ่งตามกิเลสด้วยความพออกพอใจขนาดไหนนี้ยิ่งไหลลง ๆ สัตว์โลกไม่รู้ เพราะฉะนั้นถึงได้ไหลกันลง ๆ พอจะสร้างความดีปั๊บอุปสรรคมาแล้ว คือกิเลสอยู่ในใจด้วยกัน พอจิตคิดขึ้นทางความดี กิเลสซึ่งเป็นฝ่ายคัดค้านต้านทานเป็นฝ่ายข้าศึกมันสกัด ให้เกิดความคิดอันหนึ่งกีดขวางเข้ามา จะทำความดีอย่างนั้นอุปสรรคสร้างเข้ามาขัดข้องตรงนี้ตรงนั้น ให้เป็นความไม่สะดวกสบายอยู่เรื่อย ๆ เรื่องของกิเลสสร้างอุปสรรคให้แก่ศีลธรรมของเราซึ่งอยู่ในใจอันเดียวกัน ที่จะให้ก้าวออกเดินไม่ได้ ให้จำเอาไว้ทุกคน

ให้ฝืนนะ มันมีอะไรขึ้นมาปั๊บให้รู้ นี่ละตัวภัยมาพร้อมแล้ว ฝืน ฝืนมากฝืนน้อยได้บ้างเสียบ้างไม่เป็นไร ขอให้ฝืน ทีแรกมันก็ต้องมีแพ้การต่อย ต่อยมวยฝึกหัดเบื้องต้นมีการแพ้ ๆ ๆ ครั้นต่อมาชำนาญเข้าไปเรื่อยก็มีการชนะ เขาก็ล้มเขาก็หงายเราก็หงายไปละต่อไป สุดท้ายกิเลสหงายทั้งนั้นแหละ นี่ก็พูดให้ฟังแล้วไม่ใช่เหรอ ทีแรกมีแต่เราหงายหมา ๆ ฟัดไปฟัดมาหลายครั้งหลายหนกิเลสก็ค่อยเอียงเพราะถูกหมัดเราบ้าง กิเลสก็เอียง จากเอียงก็ซ้ำหมัดเราเข้าไปอีก เห็นว่าได้ที่แล้วก็ซ้ำหมัดฟัดกิเลสเสียหงาย เหอ มึงก็หงายเหมือนกันกับกูเหรอ ทีนี้กิเลสหงายได้เพราะเหตุผลกลไกอะไรจับแล้วนะนั่น กิเลสหงายนี่เพราะวิธีการต่อสู้เราถูกทาง เสริมทางถูกทางนี้เข้าหนุนเข้ากิเลสมันก็หงายเรื่อย ๆ ทางนี้ก็ดีขึ้นเรื่อยฟัดกิเลสหงาย

ทีแรกทั้งกิเลสทั้งเราหงาย ต่างคนต่างหงาย ทีแรกมีแต่เราหงาย ครั้นต่อมากิเลสก็เอียง จากเอียงแล้วก็หงาย หงายแล้วก็ได้หลักวิชาขึ้นมา จากกิเลสหงายให้ดูต่อหน้าต่อตานี้ฟัดกันใหญ่ ต่อไปกิเลสก็หงายเรื่อย ๆ นั่นอย่างนั้นละนะ เพราะทั้งสองนี้เป็นข้าศึกอยู่ในหัวใจเรา คือฝ่ายธรรมเป็นความดี ดีเลิศ ฝ่ายกิเลสเป็นความเลว และเลวร้ายที่สุดอยู่ในหัวใจอันเดียวกัน อารมณ์ออกใช้คนละทาง อารมณ์ของกิเลสเป็นอย่างนี้ ๆ เช่นความโกรธ ความเคียดแค้น ความตระหนี่ถี่เหนียว ความไม่เอาไหนในทางความดี นี่เรียกว่าทางของกิเลส ทีนี้เราพยายามแก้สิ่งเหล่านั้น พลิกเข้ามา ๆ เป็น

ทางด้านธรรมะ มันขี้เกียจก็สร้างความขยันขึ้นมา สร้างความอุตส่าห์พยายาม สร้างความฝ่าฝืนขึ้นมารับกัน ๆ มันก็พอแก้ไปได้ ๆ เรื่อย ๆ อย่างนี้นะ

นี่วิธีการแก้ไขตัวเองจากอุปสรรคคือเสี้ยนหนาม ได้แก่กิเลสซึ่งเกิดอยู่ในหัวใจอันเดียวกัน แล้วอยู่ในที่เดียวกันกับธรรม จึงต้องฟัดต้องเหวี่ยงกันอยู่ในหัวใจ หัวใจนี้เป็นเวที ระหว่างกิเลสกับธรรมฟัดกันอยู่บนเวทีคือหัวใจ เมื่อฟัดไม่หยุดไม่ถอยฝ่ายธรรมก็มีกำลังมากขึ้น ๆ ๆ กิเลสก็ค่อยเบาลง ๆ จางไป ๆ เมื่อธรรมมากขึ้นเท่าไร ธรรมะค่อยมีความสงบเย็น ค่อยสว่างไสวเห็นช่องเห็นทางไปเรื่อย ความดูดดื่มนี้ขึ้นเรื่อยนะ ดูดดื่มไปทางธรรม ทีนี้ความดูดดื่มทางกิเลสไม่แล้วที่นี่ ปัด ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนเราดูดดื่มกับมันตลอดเวลา คล้อยไปตามมันทั้งนั้น ใครที่จะเห็นกิเลสเป็นภัยต่อสู้กับกิเลสนี้ยากมากนะ ถ้าไม่มีผู้แนะไว้ก่อนแล้วจะไม่ทราบเลย มีผู้แนะขนาดไหนแล้วมันยังหลงไปตามกิเลสได้นี่ ฟังซิ มันแหลมคมขนาดไหน จึงต้องใช้ความพยายาม

ทีนี้เวลาธรรมมีกำลังแล้วดังที่ว่าละที่นี่ ถึงขนาดที่ผาดโผนโจนทะยาน ธรรมนี้ผาดโผนมากทีเดียว กิเลสมันไปอย่างหน่วงอย่างเหนี่ยว เหมือนสายยางดึงตลอด ๆ ธรรมเวลามีกำลังแล้วเป็นเหมือนนิวเคลียร์นิวตรอนฟัดกันขาดสะบั้น ๆ ๆ ไปเลย เป็นจังหวะ ๆ การบำเพ็ญธรรมมีอย่างนั้นนะ เราอยู่เฉย ๆ ก็จะคอยนับเอาห้าเอาสิบทั้งที่ไม่มีการมีงาน ทั้งที่ไม่มีการซื้อการขาย สร้างตั้งแต่กระเป๋าที่จะนับเงินท่าเดียวมันก็ไม่ได้แหละ มันต้องได้หา นี่เราหวังตั้งแต่มรรคผลนิพพานอย่างเดียว ความขี้เกียจใหญ่กว่ามรรคผลนิพพาน แล้วมรรคผลนิพพานจะไม่เผ่นหนีได้ยังไง ก็ความขี้เกียจมันใหญ่กว่ามรรคผลนิพพาน แล้วจะเอานิพพานมาครองยังไง นิพพานเผ่นแล้ว

พวกเรามันมีแต่พวกนิพพานเผ่นเต็ม ไปที่ไหนวิ่งละลนละลาน วิ่งอะไรนิพพานเผ่นสู้กิเลสไม่ได้ มันมีแต่พวกนิพพานเผ่น มันสู้กิเลสไม่ได้แหละพวกเรา หลวงตาบัวตัวสำคัญมาก ฟาดจนน้ำตาร่วงนิพพานเผ่นเข้าใจไหม เอาจนน้ำตาร่วง นี่นิพพานเผ่น แต่ยังดีอันหนึ่งมันเผ่นไปหาครูบาอาจารย์ กลับมาอีกเอาอีกอยู่อย่างนั้น จึงได้เป็นคติมาสอนพี่น้องทั้งหลาย ถ้าถอยเสียล้มเลย แต่ที่น่าชมอันหนึ่งคือไม่ถอย **ถึงขนาดน้ำตาร่วง กู-มึงเชียวนะ** แต่ไม่ได้ออกเป็นคำพูดนะ กู-มึงอยู่ในใจ เคียดแค้นให้กิเลสนี้เรียกว่าเป็นธรรม เป็นมรรค เคียดแค้นให้กิเลสมากเท่าไรยิ่งมุมานะทางอรรถทางธรรมมีกำลังมากแล้วซัดกัน

การเคียดการแค้นไม่ใช่เคียดแค้นจะเป็นกิเลสอย่างเดียว เคียดแค้นให้กิเลสเป็นธรรม ถ้ากิเลสมันเคียดแค้นตามลำพังของมันเป็นกิเลสทั้งนั้น **ถ้าเคียดแค้นให้กิเลสนี้เป็นธรรม** เช่นอย่างที่ว่า กู-มึง นี้เป็นธรรม ใครจะว่าหยาบได้ยังไง คือมันถึงใจ มึงต้องพังวันหนึ่ง มึงเอากูได้ขนาดนี้เชียวเหรอ เราน้ำตาร่วง เหอ มึงเอากูได้ขนาดนี้

เชียวหรือ เอาละยังไงมึงต้องพัง ให้กูถอยกูไม่ถอยวันหนึ่งจนได้กูจะเอามึงให้พัง นี่เคียดแค้นเต็ม ทีนี้ความเคียดแค้นมันก็มุมานะละซิ หนักเข้า ๆ ได้มาก็ฟัด ฟัดเรื่อยสุดท้ายก็ได้เป็นลำดับลำดาไป นี่การฝืน ขอให้พี่น้องทั้งหลายที่เป็นลูกศิษย์ศาสดาองค์เอกต้องใช้วิชาฝืนตามเสด็จพระพุทธเจ้า พระองค์ฝืนทั้งนั้นแหละ ไม่มีที่จะคล้อยตาม

ก็คิดดูซิอย่างที่พูดนี่ จะเสด็จออกทรงผนวชอยู่แล้ว ยังทรงเป็นห่วงพระราหุล ในขณะเดียวกันถ้าพูดภาษาตรงไปตรงมา นี่สัตว์โลกทั้งหลายเขามีความเคารพ เขารักษาเกียรติพระพุทธเจ้าเข้าใจไหม แต่ธรรมเหนือพระพุทธเจ้า พูดตามหลักความจริง พระพุทธเจ้าเวลาจะเสด็จออกทรงผนวชทรงห่วงพระราหุล ความจริงก็ทรงห่วงพระนางพิมพาด้วยนั้นแหละเข้าใจไหม นี่เราพูดความจริง เอาความจริงมาพูดอย่างนี้ซิ ทรงห่วงพระนางพิมพาด้วย ถ้าไปเจอพระราหุลเข้า พระราหุลกับพระนางพิมพา ลูกกับแม่อยู่ในอกกันนี้ พอไปเจอลูก ทีนี้แม่มองเห็นพ่อคว้าใส่พ่อเลยตายด้วยกันทั้งสามเลย ฝืนเห็นไหม พระราหุลก็ไม่ไปดู ถ้าดูแล้วเดี๋ยวมันจะไปเห็นหน้าแม่มันอีกเข้าใจไหม ถ้าเห็นหน้าแม่มัน ๆ ฟาดพ่อมันหงายอีก มันหลายขั้น เพราะฉะนั้น ไม่ดูทั้งลูกทั้งแม่มันละ นี่ฝืนไหม เราดูเอาตรงนี้ซิฝืนไหม นี่ต้องฝืนเสด็จออกเลย

หอปราสาทราชมณเฑียรเหล่านี้ใครจะไม่ฝืน ตั้งแต่กระต๊อบเรานี้ใครมาทำลายได้หรือ กระต๊อบหลวงตาบัวไล่ฟัดเอาหลงทิศไปนี่ ใครจะไม่หวง อันนี้หอปราสาทใครไม่หวงมีเหรอ เสด็จออกเลย นี่มีแต่ความฝืน ให้ดูจังหวะ ๆ ไปนะที่พระพุทธเจ้าทรงฝืนทุกระยะเลย ตั้งแต่เตรียมเสด็จออกนี้ก็ฝืนแล้ว แล้วก็ฝืนเรื่อย ๆ ไป

ทรงบำเพ็ญ ไปบิณฑบาตได้มาอะไรนี้มีแต่อาหารการบริโภคของชาวบ้านชาวเมือง ซึ่งเขากินเขาใช้ตามประสาของเขา ไม่สมกับฐานะแห่งความเป็นกษัตริย์ของพระองค์ ก็จะเสวยไม่ลง กลืนไม่ลงเคี้ยวไม่ลง ไส้ขดไส้โขไปหมดแหละ พระองค์ก็ตีเข้าไปอีก นั่นฝืนไหม โอ้.อันนี้เห็นว่าไม่สะอาดสะอ้าน ไม่สวยไม่งาม อยู่ในท้องนี้มันเลวยิ่งกว่านี้ไปขนาดไหน ทำไมมันอยู่ด้วยกันได้ นั่นเห็นไหมล่ะ นี่ก็เพื่อบำรุงให้อยู่ได้เพื่อบำเพ็ญคุณงามความดี ทำไมจะกินไม่ได้ โลกเขากินได้ เราเป็นเทวดามาจากไหนเราจึงกินไม่ได้ เอ้ากิน นั่นเห็นไหม ต้องฝืนเป็นลำดับลำดามา นี่ฝืนไปเรื่อย ทำความเพียรถึงขนาดสลบไสล เอ้า ฝืน ฝืนความสลบไสลเพื่อตรัสรู้ นั่น เป็นลำดับลำดา จนได้ตรัสรู้เพราะอำนาจแห่งความฝืน นี่หลักใหญ่อยู่ตรงนี้นะ ให้พากันพินิจพิจารณา

เราอย่าทำแบบสุกเอาเผากินนะ เรื่องเหล่านี้มันจะกลับมาเผาเรานั้นแหละ เรื่องกิเลสจะไม่เผาใครจะเผาเจ้าของ เรื่องธรรมก็จะหนุนเจ้าของ ให้พากันพยายามให้ดีตรงนี้ อันนี้สำคัญมากการบำเพ็ญ

ไปอยู่ไหน ๆ อย่างพี่น้องทั้งหลายเข้ามาอยู่เต็มวัดเต็มวา พระเณรนี้ก็ทุกภาค วัดป่าบ้านตาดนี้ตั้งแต่สร้างวัดมา มีพระมาประจำทุกภาคตลอดมาเลย จนกระทั่งป่านนี้ มีทุกภาคอยู่ในนี้ ไม่เว้นเมืองไทยเรา มาทุกภาคมาอยู่ที่นี่ทั้งหมด นี่ท่านมีหัวใจเหมือนกัน ท่านมีบ้านมีเรือนสถานที่อยู่อาศัยสะดวกบ้างไม่สะดวกบ้าง สมบูรณ์พูนผล และไม่สมบูรณ์พูนผลคละเคล้ากันมา เวลาท่านมาท่านไม่ได้มาเกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านั้นนะ ไม่ถือมาเป็นอารมณ์ มุ่งหน้ามุ่งตาประพฤติปฏิบัติธรรมอยู่ในป่าในเขา ครูบาอาจารย์พาอยู่ยังไงอยู่ ก็อย่างนี้แหละเต็มวัดเต็มวา ท่านไม่มีหัวใจเหรอ ท่านมีหัวใจเหมือนกัน แต่ท่านฝืน

เรื่องของกิเลสมันต้องดึงกลับ ๆ ตลอด ทุกข์ยากขนาดไหนมันก็เสียดาย ทุคตะเข็ญใจก็ยังห่วงบ้าน อย่าว่าแต่เศรษฐีห่วงบ้าน ทุคตะเข็ญใจก็ห่วงบ้านห่วงเรือน ห่วงสมบัติเงินทองข้าวของ ห่วงพ่อห่วงแม่ของตนเหมือนกันหมด กับพวกเศรษฐีกุฎุมพียศถาบรรดาศักดิ์สูง ๆ มีความห่วงใยเช่นเดียวกัน แต่ครั้นแล้วทำไมเสด็จออกมาบวชอย่างพระเจ้าแผ่นดินมีกี่องค์มาบวช ฝืนออกมาทั้งนั้น แล้วทีนี้ย่นเข้ามา มาอยู่วัดป่าบ้านตาดพระที่มานี้ทุกภาค ท่านทำไมท่านจะไม่ฝืน ท่านมีพ่อมีแม่มีสมบัติเงินทองข้าวของ เพื่อนฝูงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวโยงกับท่านให้เป็นห่วง ท่านต้องห่วงทั้งนั้น แล้วท่านก็ฝืนมา เราก็พิจารณาอย่างนั้น เทียบท่านเทียบเรามันก็พอฟัดพอเหวี่ยงไปได้

อย่างนี้แหละเต็มอยู่ในวัด ฉันเสร็จแล้วท่านไปแล้วนี่ ดูที่อากัปกิริยาการฉันของท่าน ดูยากอะไรฉัน ๒-๓ คำหายแล้ว ๆ ท่านฝืนรู้ไหม เรื่องปากเรื่องท้องมันจะกินให้เต็มปากเต็มท้อง แล้วเอาย่ามมาใส่ข้างซ้ายข้างขวา พอกินอิ่มทางหนึ่งแล้วมันไม่พอความอยากไม่พอ ควักใส่ย่ามข้างซ้ายข้างขวาควักใส่ให้พอ นั่นเป็นความอยากของกิเลส แต่ท่านฝืนเห็นไหม มาฉันประเดี๋ยวประด๋าวหายเงียบ ๆ ท่านกะให้พอดีกับการฝึกทรมานท่าน ที่กิเลสมันแสนทรมานมากหยาบมาก กินมันอยากกินมาก ๆ กินมาก ๆ แล้วอยากนอนมาก ๆ ขี้เกียจนั้นไม่ต้องบอก อยากนอนมาก ๆ **ราคะตัณหา** มากขึ้นโดยลำดับ ความพากเพียรล้มเหลว ๆ ท่านเห็นโทษของมันอย่างนี้ ในเวลาฉันให้มากเป็นอย่างนี้

เมื่อเป็นอย่างนั้นทำไง ตัดลง ตัดมากตัดน้อยสังเกตความเพียร มีมากมีน้อยเพียงไร เวลาฉันแต่น้อยความเพียรก็ดีขึ้น ๆ สติสตังตั้งได้ตั้งอยู่ เวลาฉันมาก ๆ นี้ไม่อยู่นะ เราเคยแล้ว ฉันมากเท่าไรสตินี้ตั้งปั๊บล้มผลั่ย ๆ จนได้โกรธให้เจ้าของ เอานะวันนี้กูฉันให้มึงมาก วันหลังกูเอามึง วันหลังก็เอาจริง ๆ ก็อย่างนี้แหละ คือเป็นข้าศึกกับตัวเองไม่เป็นไร อย่าไปเป็นข้าศึกกับผู้อื่นผู้ใดก็แล้วกัน เป็นข้าศึกระหว่างกิเลสกับ

ธรรมฟัดกันบนร่างกายจิตใจของเรานี้พอ ถูกต้องดีงามแล้ว นี่ท่านฝึกของท่าน ท่านทำอย่างนี้

บางองค์ดูซิฉันได้สัก ๓-๔ คำหายเงียบไปแล้ว นั้นแหละคือท่านฝืน ท่านฉันแต่พอประทัง ๆ ถึงจะฉันมากกว่านั้นก็พอประทัง ที่จะให้อิ่มหนำสำราญนี้รู้สึกจะไม่คอยมี หากมีลดอยู่นั้น ๆ จนถึงขนาดที่ว่าลดมาก ๆ จนกระทั่งถึงว่าไม่ฉันเลยก็เต็มอยู่ในวัดนี้ นี่เพื่อหาอรรถหาธรรมท่านต้องฝืนด้วยกันทั้งนั้น ที่เรามาจากบ้านจากเรือนมาอยู่สถานที่ต่าง ๆ เฉพาะอย่างยิ่งเข้ามาอยู่ในวัดป่าบ้านตาด ใครอยู่ที่ไหนก็มีบ้านมีเรือนสมบัติเงินทอง มีพ่อมีแม่มีญาติมีวงศ์ ทำไมจะไม่ห่วง แต่ต้องตัดใจออกมา นี้ก็เพราะความฝืนนั่นเอง เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้ว **เราฝืนมาเพื่ออะไร เพื่อธรรม ก็ขอให้บำเพ็ญธรรมให้มีความขยันหมั่นเพียรในอรรถในธรรมทั้งหลาย อันเป็นความมุ่งหมายของเราที่ออกมาด้วยความฝืน แล้วเราก็จะได้สิริมงคลติดหัวใจเราไป อันนี้เป็นความถูกต้อง**

นี่พูดถึงเรื่องการฝืน ฝืนมาอย่างนี้แหละ ดูพระในวัดนี้ เราเข้ามาในวัดนี้ดู เราไม่ได้เอาพระมาอวดนะ ท่านไม่ได้ปฏิบัติเพื่ออวด เราก็ไม่ได้รับลูกศิษย์ลูกหาไว้เพื่ออวดนะ ไว้เพื่อแนะนำสั่งสอน องค์ไหนไม่ดียังไงหนักเบามากน้อย ตักเตือนสั่งสอน ดุด่าว่ากล่าวกันไปตามฐานะของลูกศิษย์กับอาจารย์ ซึ่งเป็นเหมือนพ่อแม่กับลูกนั้นแหละไม่ผิดอะไร ครูอาจารย์กับพระเณรเต็มวัดนี้ พระเณรทั้งหมดเหมือนกับลูกของท่าน ท่านถือเป็นอันเดียวกันเลย ท่านเป็นพ่อมีความเมตตาสงสาร สอดส่องดูตรงไหน ดูความผิดพลาดนะ ไม่ได้ดูเพื่อจะทำให้ล่มจมนะ ดูผิดตรงไหน พลาดยังไง แล้วเข้ามาก็เตือนสอน ตรงนั้นผิดตรงนั้นพลาด บอก

นี่แหละครูบาอาจารย์ท่านสอนลูกศิษย์ท่าน ดุด่าว่ากล่าวนั้นเป็นอุบายวิธีการที่จะทำพระเณรให้ดีทั้งนั้น จึงไม่มีความเสียหายอย่างใดเลย กับครูบาอาจารย์ผู้เป็นธรรมเรียบร้อยแล้ว เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้น ท่านจึงอยู่ด้วยกันด้วยความสนิท มามากน้อยเพียงไรเต็มวัดเต็มวา เหมือนไม่มีหัวใจ ไม่มีอะไรเลย ไม่มีคำว่าทะเลาะกัน มีตั้งแต่ความดูท่านดูเราทดสอบเพื่ออรรถเพื่อธรรมโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ท่านอยู่กันเป็นผาสุกอย่างนี้ นี่ท่านมาด้วยความฝืน อยู่ด้วยความฝืน ปฏิบัติด้วยความฝืนกิเลสทั้งนั้น เราต้องได้ปฏิบัติตามอย่างนั้น เพื่อเป็นคนดีได้ตามแบบตามฉบับของฆราวาสก็ยังดี

ลูกศิษย์มีครู แม้จะไม่ได้อย่างครูบาอาจารย์ก็ตาม เพราะเพศต่างกัน เรื่องของเราซึ่งเป็นลูกศิษย์มีครูก็ควรจะเดินตามครู ตามเพศ ตามวัยความสามารถของเรา นี่ก็เรียกว่า ลูกศิษย์มีครู เดินตามหลังกันไปเรื่อย ๆ คนดีความดีทั้งหลายจะค่อยกระจายไปทั่วประเทศเขตแดนแห่งเมืองไทยเรา สมกับเมืองไทยเรามีพระพุทธศาสนา ซึ่งสอน

ให้โลกมีความสงบร่มเย็นทั่วหน้ากัน ให้ตั้งใจกันปฏิบัตินะ วันนี้ก็ได้พูดเอาพระมาเป็นคติ อย่างนั้นแหละ เราก็นำไปสอนเราเป็นระยะ ๆ ไป เราก็จะดีขึ้นไปโดยลำดับ

การปล่อยตัวไม่ใช่ของดีอย่าพากันปล่อยนะ ให้ยับยั้งตลอด ถ้ามันจะไปทางชั่วยับยั้งเอาไว้ห้ามเอาไว้ จากนั้นก็ไสเข้าสู่ความดี มันไม่อยากทำก็ทำ นี่ชื่อว่าฝืนกันเพื่อความดี เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละนะ แล้วก็จะอ่านอันนี้ให้ฟัง

สรุป ทองคำและดอลลาร์ ทั้งกฐิน วันที่ ๑๕ ทองคำได้ ๑๒ บาท ๒๖ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒๒๕ ดอลล์ กฐินทองคำ คือคำว่ากฐินทองคำหมายถึงว่า กฐินที่ถวายมาเป็นทองคำล้วน ๆ นะ เรียกว่ากฐินทองคำ ได้ ๔๓ กอง เงินสดคือกฐินเงินสดที่จะนำไปซื้อทองคำนั้นได้ ๒๘ กอง รวมเป็น ๗๑ กอง เมื่อวานนี้นะ กฐินทองคำ ๘๔,๐๐๐ กอง รวมทองคำเงินสดและเช็คได้ดังนี้ ทองคำได้ ๗๐๓ กองเท่ากับน้ำหนัก ๒ กิโล ๔๔ บาท ๓ สลึง กฐินเงินสดและเช็คได้ ๓,๔๐๔ กอง เท่ากับเงินสด ๕,๔๔๖,๔๐๐ บาท รวมกฐินทองคำทั้งหมดได้ ๔,๑๐๗ กอง ขาดอยู่อีก ๗๙,๘๙๓ กอง กรุณาทราบตามนี้ แล้วหาตักตวงเอามาให้ได้ตามนี้ ได้ขึ้นไปเรื่อย เมื่อวานนี้ก็ได้ตั้งเยอะ กฐินทองคำได้ตั้ง ๔๓ กอง เงินสดได้ ๒๘ กอง

จะพยายามอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ แหละ ยังไงก็ต้องไปยืนจังก้าอยู่บน ๑๐ ตัน เมืองไทยเรารวมน้ำใจของเราไปยืนจังก้าอยู่บนกองทองน้ำหนัก ๑๐ ตัน ไม่ยืนที่อื่นนะ จะยืนอยู่นี้ แล้วก็เอาดอลลาร์มาแอบไว้ข้าง ๆ ดอลลาร์แอบไว้นี้ เวลานี้ ๗ ล้านแล้ว กว่าทองคำจะถึง ๑๐ ตัน ดอลลาร์นี้แน่ใจว่าจะได้ถึง ๑๐ ล้าน ถ้าไม่ได้ถึง ๑๐ ล้าน ไล่ดอลลาร์ลงจากกองทองคำให้ไปหาดอลลาร์มาใหม่ แล้วค่อยขึ้นมาใหม่ เข้าใจไหม ต้องอย่างนั้น ให้อยู่เฉย ๆ ไม่อยู่ ขึ้นมาแอบทำไมอันนี้เขาได้ ๑๐ ตัน อันนี้ยังไม่ถึง ๑๐ ล้าน ไปหาใหม่มา ไล่ลงไป ได้ใหม่มาแล้วก็แอบกันสง่างามทั้งสอง นี่เราพูดหาความสง่างามเข้าใจไหม